

İlqar Rasulov

QƏFƏS

bir psixoloji triller

QANUN NƏŞRİYYATI

İlqar Rasulov. Qəfəs

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2026, 168 səh.

Ölçü: 145x210 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 23.09.2026

Mətn dizaynı: Vüqar Nağıyev

Qapaq dizaynı: Rövşən Abbas

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978 9952 15 128 2

© Qanun Nəşriyyatı, 2026

© İlqar Rasulov, 2026

Kitab müəllif tərəfindən redaktə və
korrektə edilərək nəşriyyata təqdim olunub.
Redaktə, korrektə və məzmun məsələlərinə
görə müəllif məsuliyyət daşıyır.

*Qəfəs**bir psixoloji triller*

Bakıdakı Mərkəzi Parkda adi axşam gəzintisi zamanı mühasib İlqar qorxunc bir mənzərə ilə qarşılaşır: quru yarpaqların altında bir qadın və iki balaca oğlan uşağının cəsədləri. Heç nə axtarmayan, sakit həyat sürən bu adam birdən-birə qanlı bir faciənin mərkəzinə düşür.

Uşaqlıq dostu, polisin yüksək rütbəli rəisi Rasim hadisəyə qarışıq. Lakin tezliklə məlum olur ki, bu sadəcə bir cinayət deyil. İlqara naməlum nömrələrdən gələn təhdidedici mesajlar göstərir ki, qatil onu izləyir... və bəlkə də ondan çox yaxındadır.

Polis bölməsinin içində şübhə, qorxu və etibarsızlıq hökm sürür. Hər kəs bir-birinə baxmağa başlayır. Bir zabitin həbsi vəziyyəti həll edirmiş kimi görünür, amma yeni mesaj hər şeyi alt-üst edir: qatil hələ də aralarında.

Qəfəs – etibar, tənhalıq, psixoloji təzyiq və “kimə inanmaq olar?” sualı üzərində qurulmuş gərgin, tünd atmosferli bir trillerdir. Hər səhifədə oxucunu “səhv adamı günahlandırırıq?” düşüncəsinə sürükləyir.

Fəsil 1

MƏRKƏZİ PARK

Payız axşamı Bakının üstünə tez düşürdü. Səma get-gedə boz-bənövşəyi rəngə çalır, günəşin son işıqları binaların şüşələrində sınıq-sınıq əks olunurdu. Mərkəzi Parkın işıqları hələ yanmamışdı – bu, ilin bu vaxtı üçün adi haldı, işıqlar saat yeddidə yanırdı, indi isə altı yarım idi. Ağacların arasından süzülən son gün işığı yerdəki quru yarpaqların üstündə tutqun-narıncı bir naxış yaradırdı, sanki kimsə torpağa boya çiləmişdi.

İlqar bunu hiss etmirdi. O, hər axşamkı kimi işdən sonra parkın kənar cığırı ilə addımlayır, düşüncələrini tərtəmis havada boşaltmağa çalışırdı. Otuz altı yaşında, mühasibatlıq sahəsində orta səviyyəli bir vəzifədə çalışan, sakit, nizamlı həyat sürən bir adam idi. Nə macərə axtarırdı, nə də təhlükə. Onun ən böyük “sərgüzəşti” hər axşam bu parkda keçirdiyi bir saat idi – telefonsuz, sözsüz, təkbaşına.

Bu onun vərdişi idi artıq üç ildən bəri. Arvadından ayrıldıqdan sonra bu adət yaranmışdı – əvvəllər terapiya kimi başlamışdı, indi isə sadəcə həyatının bir hissəsinə çevrilmişdi. Gündə bir saat, park, sükut. Bəzən heç kimlə rastlaşmırdı, bəzən itini gəzdirən qonşularla salamlayırdı. Adi, təkrarlanan, təhlükəsiz bir rutindi.

Bu gün də elə başlamışdı – ta ki cığırın koluğa bitişən hissəsində, adətən heç kimin getmədiyi, işıqların az düşdüyü bir guşədə, qərribə bir şey gözüünə dəyənə qədər.

Əvvəlcə fikir vermədi. Gözünün ucu ilə bir rəng fərqi gördü – torpağın tünd qəhvəyi rəngindən fərqli, açıq bir ton. Bəlkə kimsə paltar atıb, düşündü.

Bəlkə bir uşaq oyuncağıdır. Amma addımını yavaşlatdı, çünki içində – hələ heç nəyi anlamamış olsa da – nəşə narahat bir hiss oyanmışdı. İnsan instinkti bəzən şüurdan daha tez işləyir.

Bir neçə addım da atdı. Sonra dayandı.

Torpağın üstündə, quru yarpaqların altından çıxan bir əl var idi.

İlqar bir anlıq donub qaldı. Nəfəsi kəsildi. Ürəyi sanki sinəsindən çıxıb qaçmaq istəyirdi, döş qəfəsində elə bərk döyünürdü ki, qulaqlarında eşidirdi onu. Bir addım da atdı – özü də bilmədən, sanki ayaqları öz iradəsindən asılı olmayaraq irəliləyirdi. Kolların arasına baxdı.

Və onda gördü.

Bir qadın. Otuz yaşlarında, uzun tünd saçları üzünə tökülmüşdü, üzü solğun, demək olar ki, boz idi. Gözləri yarıaçıq qalmışdı, sanki hələ də göyə, ağacların arasından görünən o kiçik səma parçasına baxırdı. Onun yanında, bir-birinə möhkəm sarılmış vəziyyətdə, iki balaca oğlan uşağı uzanmışdı. Ən böyüyü, güman ki, yeddi-səkkiz yaşlarında olardı, üstündə mavi rəngli, üzərində karikatura xarakteri şəkli olan köynək var idi. Kiçiyi isə ondan çox da böyük deyildi – bəlkə dörd, bəlkə beş yaşında. Onun balaca əli qardaşının qolundan yapışmışdı, sanki son anda ondan kömək gözləyirmiş kimi.

Heç biri hərəkət etmirdi. Heç biri nəfəs almırdı.

İlqarın ayaqları özbaşına geri çəkildi, kürəyi bir ağacın gövdəsinə dəydi. Bir neçə saniyə heç nə edə bilmədi – nə qışqıra bildi, nə tərpənə bildi, nə də gözlərini o mənzərədən çəkə bildi. Beyni sanki iki hissəyə bölünmüşdü: bir tərəfi qışqırmaq istəyirdi, o biri tərəfi isə donub qalmışdı, sanki bütün bədəni ilə bunun həqiqət olmadığına inandırmağa çalışırdı özünü.

Sonra əlləri titrəyə-titrəyə cibindən telefonunu çıxartdı. Ekran işıq saçdı, üzünə soyuq bir parıltı düşdü. Barmaqları kontaktlar siyahısını gəzdirdi, amma hərflər gözünün önündə bulanırdı. Adi vəziyyətdə

birbaşa 102-yə zəng edərdi – hər kəs kimi. Amma bu an, qorxu və çaşqınlığın içində, ağlına ilk gələn ad başqa oldu.

Rasim.

Uşaqlıq dostu. Məktəbdən bəri tanıyırdı onu, birlikdə böyümüşdülər, eyni həyətdə futbol oynamışdılar. İllər keçdikcə yolları ayrılmışdı – İlqar mühasibatlığa, Rasim isə hüquq-mühafizə sisteminə üz tutmuşdu. İndi Rasim Bakı polisinin yüksək vəzifəli rəislərindən biri idi, ciddi məsuliyyət daşıyan bir vəzifədə. Amma onların dostluğu heç vaxt qırılmamışdı – ildə bir-iki dəfə görüşür, bayramlarda zəngləşirdilər.

İlqar zəngi vurdu. Telefon qulağının yanında əsdi, hər saniyə bir əsr kimi uzanırdı. Nəhayət xətt açıldı.

– Hə, İlqar, – Rasimin adi, gündəlik səsi eşidildi. – Nə var, necəsən?

İlqarın boğazı qurumuşdu. Sözlər çıxmaq istəmirdi.

– Rasim... – səsi titrədi, az qala eşidilməz oldu. – Mərkəzi Parkdayam. Tez gəl. Tez ol, xahiş edirəm...

Xəttin o tayında bir saniyəlik sükut oldu, sonra Rasimin tonu dəyişdi – dostluq tonu bir anda yox oldu, yerini sərt, işgüzar bir səs tutdu.

– Nə olub, İlqar? Sakit ol, dərindən nəfəs al və danış mənə.

– Cəsədlər var... – İlqar özünün necə pıçıldadığını eşitdi. – Bir qadın, iki uşaq... balaca uşaqlar, Rasim... Allah, tez gəl, xahiş edirəm...

– Hərəkət etmə. Eşidirsən məni? Heç nəyə toxunma, heç yerə getmə. Harda olduğunu mənə dəqiq de, indi.

İlqar əli titrəyə-titrəyə yerini təsvir etdi – cığırın hansı hissəsi, hansı ağacın yanı, parkın hansı girişinə yaxın. Rasim onun sözünü kəsmədən dinlədi, sonra sərt şəkildə dedi:

– Orda qal. Heç yerə tərpənmə. On dəqiqəyə ordayam.

Zəng bağlandı. İlqar telefonu əlində sıxaraq ağacın gövdəsinə söykəndi, dizləri onu güclə saxlayırdı. Gözlərini o mənzərədən çəkə bilmirdi – sanki baxmasa, bu mənzərə yox olacaqdı, sanki gözlərini yumsa, bu hamısı bir kabus olaraq qalacaqdı. Amma yummadı. Baxdı.

Uşaqların əlləri bir-birinə sarılmışdı – sanki son anda belə bir-birini qorumağa çalışmışdılar. Bu görüntü, İlqar hələ bilmirdi, onun yaddaşına əbədlilik həkk olunacaqdı. Gecələr yuxusuna girəcəkdi. Hər dəfə gözlərini yumanda o kiçik əlləri görəcəkdi.

Park sakit idi. Çox sakit. Uzaqdan maşınların uğultusu eşidilirdi, harasa bir it hürürdü, amma bu yer – bu kiçik, kölgəli guşə – dünyanın qalan hissəsindən qopmuş kimi görünürdü. İlqar ilk dəfə fərqləndi ki, quşlar da susub. Heç bir cəh-cəh yox idi.

Sanki təbiət özü də bu mənzərədən qorxub gizlənmişdi.

* * *

On dəqiqə – amma İlqara elə gəldi ki, bir saatdan çox keçdi – sonra park işıqlarla doldu. Göy-qırmızı yanib-sönən projektorlar ağacların arasından süzülürdü, radio səsləri, addım tappılırları, itlərin hürüşməsi bir anda hər yeri bürüdü. Bir neçə polis maşını, bir təcili yardım, sonra bir neçə mülki geyimli maşın da gəlib dayandı.

Rasim qapısı açıq maşından düşən kimi düz İlqara tərəf qaçdı. Uzun boylu, geniş çiyinli, sərt sifətli, gözlərində illərin yorğunluğu görünən bir kişi idi. Saçları hələ qara idi, amma gicgahlarında ilk dən-dən ağlar peyda olmuşdu. Amma indi o adi yorğunluq başqa bir şeyə – dərin narahatlığa qarışmışdı, üzündə tanış olmayan bir gərginlik var idi.

– İlqar! Yaxşısan? – deyə çiyindən möhkəm tutdu, gözlərini onun gözlərinə zilləyərək. – Mənə bax. Nəfəs al. Yaxşısan?

İlqar başını buladı, amma sözlər çıxmırdı. Dodaqları tərpəndi, amma səs çıxmadı. Rasim ona bir anlıq diqqətlə baxdı – dostunun

gözlərində gördüyü şey onu narahat etdi, çünki bu, sadə bir qorxu deyildi, bu daha dərin, daha qara bir şey idi.

– Otur bura, – Rasim onu yaxınlıqdakı skamyaya apardı. – Kimsə ona su gətirsin! – deyə qışqırdı, sonra yenidən İlqara tərəf döndü. – Sən burda otur, mən indi qayıdıram.

İlqar bu anda birdən xatırladı – neçə il əvvəl, hələ tələbə olanda, Rasimlə bu parkda tez-tez oturardılar, gecə saatlarına qədər söhbət edərdilər, gələcək haqqında xəyallar qurardılar. O vaxt bu park onlar üçün sadəcə sakitlik və dostluq mənası daşıyırdı. İndi isə həmin ağaclar, həmin skamyalar bir kabusun səhnəsinə çevrilmişdi. Bu düşüncə İlqarın ürəyini daha da sıxdı – sanki öz uşaqlıq xatirələri belə bu qara hadisə ilə çirkləndi.

Rasim komandasına tərəf getdi, addımları sürətli və qətiyyətli idi. İlqar onun necə əmrlər verdiyini, ekspertlərin necə lentlər çəkdiyini, fotoaparatların işıqlarının yanib-söndüyünü, kimlərsə plastik örtüklər gətirdiyini uzaqdan izləyirdi – amma bütün bunlar ona bulanıq, səssiz bir film kimi görünürdü. Sanki başqa bir insanın həyatına baxırdı.

Bir qadın gəlib ona bir stəkan su uzatdı. İlqar onu aldı, amma içməyə gücü çatmadı, sadəcə əlində tutdu, stəkanın soyuqluğunu hiss etdi. Bu, real olan yeganə şey idi o an – stəkanın soyuqluğu.

Zabitlərdən biri, gənc bir qadın, onun yanına oturdu, adını soruşdu, sonra sadə suallar verməyə başladı – nə vaxt gəlib, nəyi görüb, kiməsə toxunub-toxunmayıb. İlqar cavab verirdi, amma öz səsinə eşitmirdi sanki, sözlər avtomatik çıxırdı ağzından.

Uzaqdan Rasimin səsinə eşitdi – kiməsə bərk-bərk nəşə deyirdi, tonu adi işgüzar tondan fərqli idi, içində narahatlıq var idi. İlqar başını qaldırıb baxanda gördü ki, Rasim telefonla danışır, sərbəst əli ilə gigəhını ovuşdurur. Sonra Rasim telefonu cibinə qoydu və yenidən İlqara tərəf gəldi.

– Necəsən? – deyə yenidən soruşdu, bu dəfə səsi bir az yumşalmışdı.

– Kim edib bunu, Rasim? – İlqar nəhayət danışa bildi, səsi boğuşuq çıxdı. – Bunu kim edə bilər?

Rasim cavab vermədi. Onun yerinə İlqarın çiyinə əl qoydu.

– Bunu araşdıracağıq. Sözümlə sözdür. Amma indi səni bölməyə aparmalıyam – ifadəni ətraflı almalıyıq, bu, prosedurdur. Narahat olma, sadəcə formallıqdır.

İlqar başını tərpətdi, sözsüz. Etiraz etməyə nə gücü, nə də istəyi var idi. Rasim onu maşınına apardı, arxa oturmağa yox, qabaq oturmağa oturtdu – bu, dostluq jesti idi, İlqar bunu hiss etdi, hətta bu qara anda belə.

Maşın hərəkətə keçəndə İlqar arxaya, parka baxdı. İşıqlar hələ də yanıb-sönürdü, kölgələr ağacların arasında rəqs edirdi. Bir anlıq ona elə gəldi ki, kolluğun arasından kimsə ona baxır – sadəcə bir an, bir anı təsəvvür, bəlkə də yorğunluğun və şokun nəticəsi. Başını çevirdi, amma orda heç kim yox idi. Təbii ki yox idi.

Amma o hiss – kimsə izləyir hissi – onun içindən getmədi.

* * *

Gecə saat on birdə polis bölməsinin işıqları hələ də yanırdı, adi vaxtdan daha çox işıq. İlqar dar, soyuq bir otağa aparıldı – divarları bozumtul-yaşıl, ortada bir masa, iki stul, küncdə köhnə bir kondisioner səsi çıxarırdı. Bu otaq ona hər hansı bir film səhnəsini xatırlatdı, amma indi o filmin içində özü idi.

Ətraflı ifadə vermək üçün saatlarla oturdu orda. Zabitlər eyni sualları müxtəlif formalarda təkrar-təkrar verdilər – nə vaxt gedib parka, hansı yolla, kiməsə rast gəlibmi, tanıdığı adam olubmu ətrafda, telefonunda kiminləsə danışımı, adətən bu saatda parkda olurmu. İlqar hər dəfə eyni cavabları verdi, səbrlə, amma yorğunluğu artdıqca sözləri qarışmağa başladı.

Rasim bir neçə dəfə otağa girib-çıxdı, hər dəfə üzündə eyni narahatlıq. Bir dəfə İlqarın yanına oturdu, ona bir stəkan çay gətirdi.

– Bu gecə evinə getmə, – dedi sakitcə. – Mənim yanımda qal, ya da otel tutum sənə.

– Niyə? – İlqar başını qaldırdı, gözləri qızarmışdı. – Rasim, nə olub? Nəyisə mənə demirsən?

Rasim bir anlıq susdu, sanki nə deyəcəyini ölçürdü.

– Hələ heç nə. Sadəcə... ehtiyat üçün. Sən ilk şahidsən, mühüm bir tanışısan. Belə hallarda ehtiyatlı olmaq lazımdır.

İlqar bu cavabdan qane olmadı, amma daha çox sual verməyə gücü yox idi. Başını buladı.

– Yaxşı. Sənin yanında qalaram.

Gecə yarısına yaxın, İlqar Rasimin kabinetinin kənarında, dəmir stulda oturmuş, gözləri yarıyumulu halda, günün hadisələrini zehmində təkrar-təkrar canlandırırdı. O əl. O balaca əllər. O sükut, quşların belə susduğu o sükut.

Telefonu cibində titrədi.

İlqar əvvəlcə fikir vermədi, yorğunluqdan. Sonra yenidən titrədi. Əlini cibinə saldı, ekranı yandırdı.

Naməlum nömrədən bir mesaj gəlmişdi.

Barmaqları ekrana toxundu, mesajı açdı – və o an, o dar dəhlizdə, kondisionerin səsi altında, İlqarın bədənindəki bütün qan sanki donub qaldı.

“Sən həyatının səhvini etdin. Səni hər an izləyəcəm. Ən sonda səni rəhmətə qovuşduracam.”

İlqar telefona baxdı, sonra dəhlizə, sonra yenidən telefona. Əlləri elə bərk titrəyirdi ki, telefonu güclə saxlaya bildi. Boğazından çıxan səs nə bir söz idi, nə də bir qışqırıq – bir şey ortasında, boğulmuş bir səs.

– Rasim! – nəhayət qışqıra bildi, ayağa qalxaraq. – RASİM!

Kabinetin qapısı açıldı, Rasim başını çıxartdı, üzündə narahatlıq.